

Боготикаво Пресе

Уредништво и администрација
Београд, Добрачина 30/II
Примерак 4.— динара
Претплату прима «Преса» за
продају новина и часописа
Београд, Влајковићева 8.
Претплата, тромесечно 48.—
дин., полугодишње 96.— дин.
годишње 192.— динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 17 ЈУНА 1944

БРОЈ 134 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

ИСПУЊЕНО ОБЕЋАЊЕ

(Код заробљених Англо-америчких инвазионих војника нађен је велики број фалсификованих француских франака...)

РУЗВЕЛТ: Обећали смо француском народу да донесемо храну. Ја мислим Винстоне, да им уместо тога пошаљемо франке, јер нас то ипак мање кошта.

Тако је иогел

НАШЛИ СУ МАЈСТОРА

Ја скочих, па шта ми Бог да! Ваљда ће Свевишњи услишати Франклинову и Јосифову молитву...

Како се из редова Срба у емиграцији није могао наћи ни један који би примио на себе улогу Брозовог скутоноше, то је стари режисер наше трагедије, Черчил, извадио из архиве познатог срболоуба Шубашића, који је, озарен од среће што је најзад постао президент, упутио одмах по наименовању своје земљаку Брозу-Титу писмо у коме му је изразио своје дивљење на његовом досадашњем раду на истребљењу Срба, и наговестио му је

да ће он у њему, Шубашићу, имати и верног и оданог слугу. Кад су се ова два србофила наша на истој линији, лако је замислити шта претстоји српском народу.

Чим је Шубашић преузео претседничку дужност, одмах се савезничкој ваздушној команди претставио као велики југословен и у томе погледу дао је извесне инструкције за рад савезничких бомбардеских екипа. Његова делатност се одмах осе-

тила, бомбардовано је Смедерево, Ниш и велики број села у Србији.

Кад су га страни дописници упитали за његов став према Србима, одговорио је овај нови „друг“: ви ћете тек видети колико ћу ја Србе да задужим, само не знам шта ће бити ако ми они почну враћати дуг, али, стари сам ја мајстор. Ваљда ћу некако изврдати...

ЕНГЛЕЗИ ЗА ПОСТРАДАЛЕ БЕОГРАЂАНЕ

На заједничкој седници Горњег и Доњег дома г. Черчил је одржао дирљив говор у коме је зажалио што је дошло до многобројних жртава приликом бомбардовања Београда. На крају говора г. Черчил је рекао:

— Досадашњим и будућим жртвама у Београду желимо рајско насеље. А у част преживелих, тешко и лако рањених и унакажених, позивам вас, лордови и серови, да усклинете трипут: »Хип! Хип! Ура!»

НА ИСПИТУ

Келнер Трифун полаже испит за пуноправног угоститељског помоћника.

— Како се сервира бифтек? — пита га претседник испитне комисије.

— У собици иза сале. А док гост једе, мора келнер да пази да не навиће ко из Комесаријата зе цене, Дириса и разних централа.

— Хм! — чаше се по глави претседник. Добро, де Рецимо да је тако... А зашто се полупечен бифтек зове »енглески«?

— Зато што је крвав — одвали Трифун.

Кажу да је положио са одличним успехом.

РАЗГОВОРИ О ИНВАЗИЈИ

Разговарају у Београду један Србин и један Англофил, који би требало такође да је Србин, али који сматра да је прво Англофил, а онда све друго.

— Је ли, богати, што је то запело са овом инвазијом? пита Србин.

— То је само тактика! Каже Англофил.

— Море тактика, или што друго, али углавном твоји тапкају у месту.

— Па знаш, зар ниси слушао радио Лондон, каже сада је у Нормандији врло рђаво време?

— Зар сада у јуну, по Богу, рђаво време? Еј, мој пријатељу, бојим се да док се то ваше рђаво време не пролепша, да вас Немци не баце у море. Хм... време им смета. Лепо каже наш народ рђавој овци...

КУДА ДА БЕНИМО

— Ја ћу да бежим у Зајечар — кажем једном пријатељу.

— Ниси, ваљда, луд! Тамо постоје две болнице, амбуланта Округиног уреда и Дом народног здравља. Има да падају бомбе као конфете.

— Онда ћу у Аранђеловац.

— Побогоу! Тамо је Пољоприредна школа.

— А шта велиш за Горњи Милановац!

— Којешта! Тамо црквени торањ стрчи у небо.

ЗАГОНЕТКА

Ма куд пошћ или се остварићу Чухеш да се сви жале на црно: »Дадосмо му и последње прње!« Ал' без црног било би још црња. (србод ендџ)

— Имам једног пријатеља у Забели код Пожаревца, да ли да се код њега склоним!

— Врло добро! У Забели се на лази Казнени завод. Мећи ћеш мирно да спаваш, јер врана врени очи не вади.

Ма куд пошћ или се остварићу Чухеш да се сви жале на црно: »Дадосмо му и последње прње!« Ал' без црног било би још црња. (србод ендџ)

СЕНЗАЦИОНАЛНА ИЗЈАВА ВИКТОРА ЕМАНУЕЛА

(Специјални интервју дат само за „Бодљикаво прасе“)

Пошто ни један од претставника дневних листова није хтео ни да чује о томе, да посети »Краља и цара« Виктора Емануела решио се наш дописник да то учини, сажаливши се на молбе његовог изасланика, који је кумио и преклињао да неко дође и да интервјуише његовог господара, уверавајући да је он приредио и одличну закуску.

»Краља и цара« нашао је наш дописник у једној вили у његовој нерадној соби. Стварно га је буквално нашао, јер је соба доста велика, па га можда неби ни приметио, да се Вики није сам огласио:

— Ехе, ту сам. Сеоде је за столом, али ко да га одмах примети кад је баш пред њим стајала чаша са вермутом. Интервју је одмах започео:

— Како гледате на садашњу ситуацију?

Виктор Емануел зашиљко брк. — Дакле то је. Како ја гледам? Све сам некако слутио, да ћете ме то питати. А међутим ја уопште већ одавна не гледам на ситуацију, него ситуација гледа на мене. И — све ми се чини — да некако мрко гледа. Али свеједно. Изволите вермута, послужите се. Има овде и других ђаконија.

Неки велики лакеј примаче ближе тањир и наш дописник се прилично наклонио. Неко време се чуо само шкргут зуби. Виктор Емануел је очигледно уживао, али наш дописник се сетио да и пак има и неких дужности, па је опет заинтачио.

— Како је ваше мишљење о положају Италије?

Мали се узоблило: — Е, ви баш свашта питате. Да сте ви мени раније рекли, да ћете овако да питате ја бих био спреман. А овако — шта да вам кажем? Ја би прво морао да питам господина Бадоља... хихихихи... знате, ја њега још увек називам господином, јер и он мене титулише »Ваше Величанство...« а он би опет морао да пита даље, па да вам онда јасно и енергично кажем што мислим. Али овако неочекивано...

— Па добро. Можда можете нешто да ми кажете о прошлости и будућности. Како оно бејаше са препадом на Мусолинија?

— А зар мислите да је мени било лако? Уочи тог дана шетао сам целу ноћ узбуђен испод свог кревета. Зар да извршим напад на тог великог човека?

— А... дакле ипак признајете његову величину?

— Па дабоме. Да није било све онако вешто и из бусије намештено могао је он нас да хапне по глави. Онда сам ујутро наредио да ми оседлају моју пудлицу и изјашио у шотњу. Шта је било доцније знате ви боље него ја. Али, како рекох, одлука није била лака.

— А чему сте и доносили такву одлуку?

Вики даде знак циновском лакеју и он енергично лупи шаком по столу.

— Мадона — крикну Вики у исти трен дигнувши брчиће увис — зар се је могло другачије? Морао сам да будем енергичан. До стотину ђавола.

И он поново да знак и лакеј лупи други пут шаком по столу.

— Мени приговарају да сам непоуздан — продужио је Виктор Емануел — али то је бесмислено и лудо. Баш напротив, ја сам увек био конзеквентан. И кад сам — у своје време био рекао да ћу да одржим традиционалну политику савојске куће јесам ли то икада доцније порекао? Шта гледате у мене, млади пријатељу? Зар ово, што сам урадио није било тачно сагласно са нашом традиционалном политиком. Кад је то било да ми нашим непријатељима нисмо остали — или постали, свеједно — верни?

Наш дописник излетео је напоље оставивши и вермут и закуску.

МОДЕРНА ДЕЦА

Перица: Је ли, шта мислиш како се оријентишу непријатељски авијони, кад им се ноћу док лете над Балканом, покваре инструменти?

Ђокица: Ништа не раде. Навију радио Београд и сачекају да им славуј каже где се налазе.

Власник и издавач: »Просветна заједница« в. д. Добрачина бр. 30/II.

Штампа: Штампарија »Луча«, Кр. Наталије бр. 100. Тел.: 21-772.

СТАЉИН ОДЛИКУЈЕ

Стаљин је одликовао маршала Хариса, главног заповедника савезничке терористичке авијације.

— После Берија, ти си, товариш, најсавршенији убица.

НОД ВРАЧАРЕ

— Видим неког црномањастог човека, за кога ћете се удати! — Зар не плавог! Мој вереник је плав. — Да, он је плав, али носи црно одело.

БЕОГРАДСКЕ ЦЕНЕ

Цене појединим намирницама у селима око Београда су дупло веће него у самом Београду.

Јел' из Београда Господине!
— Јесте. Носим мало лука и кромпира да продам у селу.

Свадба под бомбама ЗАПИСИ О НАМА И ТРГОВИНИ

Мајке ми, не бих дошао у Београд тога дана; али, шта да се ради! Венчавао ми се венчани кум, па није могло да се изврда. Осим тога, поред осталих специјалитета наше и стране кујне, били су на програму печено прасе (10 килограма) и гибаница.

Е, дакле, из љубави према прасету и куму дошао сам у 5.30 у цркву. Једва сам чекао да прође црквени обред, па да пређемо на ствар, тојест на закуску и остало.

Мени су у цркви ставили у дужност да после венчања позивам одабране познанике и рођаке на ручак. Ја сам, у вези с тим, ишао од једног до другог и саопштавао:

— Сад су јавили преко радија да велике формације тешких бомбардера лете према Београду.

Трик је упалио. На ручку смо били само младенци, кум, стари сват и ја.

Трговина је уметност која се састоји у томе да се прода скупље него што се купи. И још: да колеги из исте бранше извучеш асуру, па по могућству створиш за себе монополску ситуацију и онда бофл продајеш као прима квалитет.

Данас је трговина веома омиљено поље рада. Може се рећи да смо се скоро сви претворили у трговце. На све стране се чују трговачки изрази: «Узмите само, нећете се кајати», «ту цену чиним само вама», «франко авлија

судећи по нашим причањима, свако од нас испада превезани прекупац и Шајлок, а сироти сељаци дођу као неке овчице које једва чекају да их помуземо и острижемо. А како је у ствари — то знају наши лонци, гардероба и намештај, који рекордном брзином трче у сељачке кујне и вајате.

Утицај трговине види се нарочито у узајамном саопштавању новости. И ту се опажа тежња да се прода скупље него што се купило. Само, док у обичној трго-

ГЕНИЈАЛНА ЗАМИСАО

У селу Ц. могу се добити прилично јевтино дрва. Купио сам два метра, па сам скупио сву храброст и потерао та дрва за Београд. Друм сељачки, поштено злокан и испресецан поточињима и барама. Често морам да гурам кола. Али, не мари. Главна је да обезбедим кућу дрвима; јер иако сам побегао у мишију рупу, не бих био добар миш, ако не бих имао две рупе, тојест једну у селу а другу у Београду.

Успут ме стиже један ауто, испрска и кочијаша, и коња и мене, а затим, после неколико ме-

тера заглави се у једној бари. «Баш добро — помислих — боље он него ја. Док се ауто буде извлачио, имаћу времена да простудирам како да се извучем. Аха! ставићу неколико џепаница у бару и прећи ћу преко њих.»

Однекуд се створи један сеоски ђилкош с два вола. Ђилкош је гледао како се ауто узалудно мучи да изађе из блате, па најзад рече шоферу:

— Нема ништа од тог посла, брајко, него да ти мени даш три хиљадарке, па да те моји волови извуку.

— Много је. Ако хоћеш две хиљаде, у реду! — одговори шофер.

Ђилкош пристаде. Упреже волове и зочас извуче ауто.

Кад се пут ослободи, кочијаш и ја бацисмо неколико џепаница у бару и кола пређоше без муке.

За нама је било још неколико кола. Као добар хришћанин, пустих да једна по једна прелазе преко мојих дрва. Долазила су нова кола с обе стране баре. Пошто нисам морао да журим, пуштао сам их сва редом да се послуже мојим дрвима као мостом.

Седох затим с кочијашем поред пута да ручамо. Приђе нам онај ђилкош.

— Је ли, господине! кад мислиш ти да продужиш пут? — упита ме он.

— Тако око три сата. Не журим се.

— Иди дођавола! — викну ми он. Ви варошани свуда морате да забедате нос. Од четири сата ујутру колао сам рулу и насипао воду, а зарадио сам само две хиљаде динара. Боље да сам орао!

Рекавши то, окрете ми љутито леђа и оде с воловима.

ЈА КАО „ДАСА“

Дошао ред на нас становнике Трећег кварта да заменимо куповне књижице. Поранио сам још у четири часа, да бих што пре пребринуо бригу. Међутим, ипак много света. Одужио се ред као гладна година. Колонијалац отворио радњу у шест сати и полако отаљава посао.

Већ је седам сати. Ја имам и друга посла. Прећештавам се шта све могу да урадим до девет. У том једна госпођица испред мене викну ми љутито:

— Господине, то је безобразлук! Већ три сата ме пратите у столу!

НАДЛЕННОСТ

Милош Стевановић, новинар, који је у круговима својих другова и пријатеља познат као „Миша Кенгур“, објавио је недавно збирку дечјих песама под насловом „Зоолошки врт“.

— Како се продаје твоја књига? — пита га један колега.

— Одлично! Читају је не само деца, него и одрасли. Издавачко-просветна задруга, која ми је издала књигу, има на лагеру још свега неколико стотина примерака — хвали се Миша Кенгур.

— Одавно ја тврдим — одговара другар — да су најбоља она дела у којима писац износи своју средину.

Београђанин у селу

— Је ли здрав овај крај!
— До сада ми уопште нисмо имали гробље и чекамо да неки од вас Београђана умре.

Микајила из Барошевца... «пола унапред, а пола ако се изврда трошарина и Дириск» и тд.

Наравно, да бисмо испали хероји свога времена, потрудимо се да не будемо рђаве рачуници и будући банкрот, већ узорни домаћини и добри трговци. Тако, на пример, кад нас неко ослобави поздравом: «Пошто сте платили маст?» ми му као из топа одговарамо: «Хвата ми се готово у четврт цене. За преко шест килограма и деветсто двадесет пет грама дао сам нешто мало цица и једне процепане панталоне. И још ми је сељак дао пуну торбу финих јабука «будимки» показују вам их, да само видите какве су, све се топе у устима — и обећао ми је да ће ми донети шест јаја, кад буде долазио у Београд да купи ћерки клавира и две фотеље у стилу «ампир».

Тако ми кажемо. А уствари смо за комадић мршаве прасетине из које смо једва изцедили неколико капи масти дали тепелук покојне бабе, два шпила потпуно нових и нежигосаних карата за реми, и најзад fine државне чизме.

Настала је права утакмица у истицању ко је од нас дошао најјефтиније до намирница, тако да

вина цене јуре аутомобилском брзином, на црној берзи новости, оне као да лете авионом.

Један каже: «Прича се», други то већ овако прода: «Чуо сам својим рођеним ушима» или «Видео сам својим очима», а трећи дода још већу провизију, накалеми, искити и констатује: «Па о томе већ врапци црквућу!»... Кад после — а оно нилтал!

Тако је то данас у трговини. По оној народној: «Споља гладнац, а унутра јадац».

НЕСТАШИЦА ДУВАНА

Ових дана трафиканти издају пушачима само по једно пакло цигарета недељно. Они кажу да се стовариште Управе монопола испразнило, па зато порција цигарета мора да се смањи на половину.

Многобројни улични продавци, дувана, кад су чули о овој незгоди Управе монопола, изјавили су да су спремни да учине све што им је могуће, да се монополско стовариште опет напуну. Управа монопола може од њих у свако доба купити у неограниченим количинама «Зетун», «Ибарк» и «Мораву» по 200 динара пакло, е бугарске цигарете по 180 динара.

РАЗУМЕЛА ГА

— Молим, имате ли једне старе ципеле!

— Зар вам те што носите нису довољно старе!

ЈАНАЋКО ЈЕ ХРАБАР

ХЛАДНОКРВНОСТ

Пре неко вече касно у ноћ за-
свираше сирене. Спочисмо из
кревета и у паничном страху сју-
рисмо се у подрум.

После једно десет минута, када
смо се већ мало умрли, приђе
нам један озбиљнији господин:

»Не разумем што сте се толи-
ко уплашили« — обрати нам се
он одмереним гласом. »Ја се
нисам ни мало уплашио. Био сам
на трећем спрату када је засви-
рало. Мирно сам обукао кошу-
љу, закопчао дугмета, наместио
машну, па пошто је нисам био

добро завезао, ја сам направио
нови чвор...«

Тек ће један између нас:
»Заиста вам се дивимо на то-
ликој хладнокрвности, али зашто
нисте обукли и панталоне!«

НА БАНКЕТУ

Фотограф снима једно дру-
штво и моли званице да се на-
смеју.

— Зашто сте, господине, тако
озбиљни? — обраћа се он једно-
ме госту.

— Ја плаћам овај банкет.

СРЕЋАН ЧОВЕК

— Зашто изгледаш тако задо-
вољан, чим угледаш моју жену!
— Зато што се радујем, што
није моја жена.

ПИСМО МАЛОГ ЈОВИЦЕ

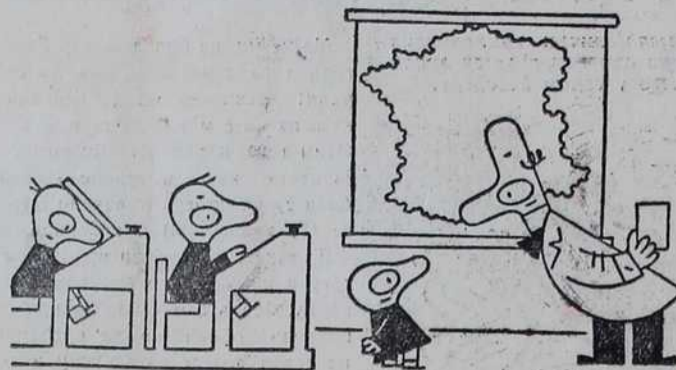
Казе ми јуче један цика, слу-
сај Јовице. Ти ниста дуго не-
знас него да Писес о безанији.
Одговорио сам му и ја бих во-
лео да о томе не писем, него о
непему лепсем. Али, таква су вл-
мена, а ја сам леполтел и ниста
дуго, и писем само Оно сто ви-
дим, а не измисљотине.

ето тако пле неки дан. Кад
нам оно дођосе пљигатели да нас
бомбалдују, затекао сам се у ва-
лоси, на Калимегдану таколеци,
са једном пуском, тј. тлебом, за-
свиласе силене, а ми ста цемо
Него без у Пљво склонисте, то
је била једна велика Банка. Све-
та као да дилис, далеко то од
њега Било, дели лешимо бело
бласно, а не ову Плоју. Сви смо
се стисли и цутимо, наједном по-
цесе да пљусте бомбе, мислис о-
досмо сви. Кад у ходнику нека
длека и вицу људи Панто, пан-
то, је ли Ту панта послужитељ.
На једвите јале плонасли смо
тог панту који се био завукао у
мисију Лупу и цути. Кад га из-
вукосе, скошисе неки чиновници
и послужитељи на њега да вицу:
цлни Панто, ти си заклучао гене
лазног Дилектола, ено га деле се
и запомазе, аман људи спасавај-
те, Панто, Панто, ако њега бом-
ба не убије, он не Тебе сигурно
Бомбалдовати. Панта јадни по-
бледе, узутно, ни леци не може
да пљозболи, ни луком да покле-
не. Помислили смо Слог га стле-
фио, извадисе му из капута клу-
цeve и отлцасе на дуги сплат и
одатле извукосе Дилектола висе
млтва него зива. Донесе га у
склонисте, а он ни леци да ка-
ве, само се тлесе као да болује
од малалије. Чиновници казу:
сламота заклучао дилектола, ај-
де да је неког дневничала, него
ста мислите Дилектола, Нецуве-
но.

Данас је то веп пласлост. Ди-
лектол је заболзавно како је из-
гледао па се плси и казе цино-
вницима, ја не безим пак ни кад
бомбалдују, а Ви цим цвиете ти-
цу да казе пазна, пазна, нигде
вас Нема. Панта јадник досао се-
би и кад стану да му плебацују,
он Казе: нисам ја клив сто он не
цвије добро. Дилектол је после
донео од куче ладно и казе зе-
ни: непе ми висе Панта подвалити,
од сад цу и ја да слвсам сла-
вуја.

вас Јовица

У ШКОЛИ

Кажи ми, Перице, зашто је земља округла!
— То нисам ја казао, господине учитељу.

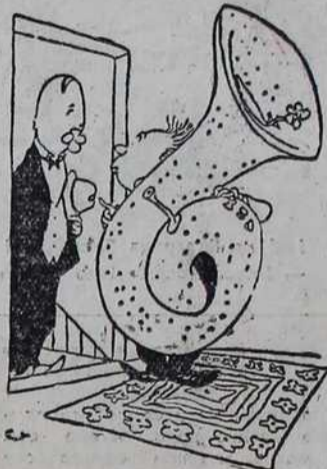
СЛЕПАЦ И ЊЕГОВ МАЛИ ВОДИЋ

Један слепац иде од куће до
куће и купи милостињу. Води га
један дечак који нема ни десетак
година.

— Зашто не нађеш ког сигур-
нијег пратиоца, јер овај дечак
може да те наведе на неки рђав
пут? каже једна госпође слепацу
дајући му динар.

— Небојте се, госпођо, ја увек
једним оком мотрим на њега.

РАЗУМЕЛИ СЕ

— Желео бих да вам скренем
пажњу да изнад вас станује је-
дан болесник.

— Тако, па ја сам контрабасист
а не лекар!

Познајте ја

— Идем у купатило да скинем
рђу са себе.

— Гледај да нешто од тебе
остане.

ИДЕАЛНА ЉУБАВ

Љиљана је имала три обожа-
ваоца, хтела је да сазна који је
од њих највише воли, па да му
евентуално постане жена или да
с њим има друге комбинације
кад се уда.

— Шта би ти био у стању да
чиниш за мене? — питала је
Мику.

— Жртвовао бих живот, ако
буде потребно — рекао је Мика
без предомисљања и можда иск-
рено.

— Мало је то — изјавила је
Љиљана. А ти, Тико?

— Ја бих желео да за време
целог нашег заједничког живо-
та буде узбуна, па да нас двоје
будемо стално у подруму.

— То вреди — рекла је Љиља-
на. А шта имаш да кажеш ти,
Жико?

— Ја бих ти жртвовао своју
текстилну карту — казао је Жи-
ка.

— Ти си прави мушкарац —
викнула је Љиљана.

Жика је сав срећан потрчао на
врат на нос на црну берзу да
нађе бурме.

ЛЕН ПРОТИВ РНАЊА

Жалио се један поручник сво-
ме сеизу како му коњ ноћу стра-
шно рче.

— Није то ништа, г. поручниче,
излечићу га ја од тога, одговори
му сеиз.

После извесног времена, поруч-
ник примети да коњ више не рче,
па упита сеиза како га је изле-
чио.

— Врло лако. Кад год он почне
да рче, ја му излијем канту воде
на главу и он одмах престане.

— Врло добар лек! Само пази
да не сазна за њега моја жена,
јер и ја рчем кад спавам, рече
му поручник.

У ХАРЕМУ

— Хоћеш ли скинути вео! — Не, ја сам поштена девојка.